

Icoană de taftan

Lorena Craia

Copiii noștri parcă-s amănunte
Sub timpul ce întârzie pe frunte.
Adulmecând apusul, norii tac,
Tăcerea în fâșii acum desfac.

Ce liniște, ce liniște deplină
Îmi schilodește sânul fără vină!
Ce liniște, ce liniște hapsână
Îmi mângâie obrazul într-o rână...

Te-aveam de undeva ca pe o boală
Eterna mea pedeapsă capitală
Cu tine-am scrijelit un cimitir
În care ne ascundem în delir.

Ne fugărim. Copilă, nu știu cum
Să mă apăs pe marginea de fum.
Te pierd ca pe-o icoană de taftan
Cu zgură, dintr-un alb Leviatan.

Copiii noștri mor ca secerați
Și-apoi ne mor surori, ne mor și frați,
Dar numai moartea nu vrea să ne moară.
Ajută-mă, cu mâinile pe sfoară.

9 aprilie - 15 mai 2017, Constanța